

навчання на протязі всього життя». Оскільки ефективність і надійність державної служби багато в чому визначаються кваліфікацією та мотивацією співробітників, проект полягає в тому, щоб підвищити якість та ефективність навчання без відриву від виробництва і розширити, зробити більш прозорими і доступними можливості навчання з використанням електронного та дистанційного навчання.

Федеральний університет прикладних наук (HS Bund) створив програму дистанційного навчання (адміністративне управління) для просування державних службовців та найманих працівників для висококласної нетехнічної адміністративної служби. Федеральна академія державного управління (BAkō V) зараз пропонує програму MEGA (магістр європейського управління та адміністрування) як позапрофесійну програму навчання. Також, у BAkō V тепер є широкий спектр семінарів для навчання важливих комунікацій, співпраці та соціальних навичок для федеральних службовців. З квітня 2015 р. було розроблено посібник із заохочення неформального та самостійного навчання на робочому місці, який став доступним на веб-сайті www.bakoev.bund.de.

Федеральна адміністрація встановила за мету запровадити систематичну передачу знань в органах влади, яка полягає в тому, щоб уникнути втрати знань через збільшення пенсійного віку. У зв'язку з цим Федеральна академія державного управління вивчила різні інструменти передачі знань, розширила свою кваліфікаційну програму «Розвиток персоналу» за цією темою і наразі підтримує владу у створенні інструментів систематичної передачі знань.

У своїй діяльності федеральна адміністрація з метою залучення талановитих осіб з інших регіонів розширила мобільну роботу (тобто без ПК з мобільним пристроєм поза офісом) на загальнонаціональному рівні в найвищих федеральних органах влади (одинадцять безперервних операцій з сервісними угодами в шести міністерствах як пілотний проект).

Проект «Визнання та вдячність адміністративної культури» присвячений сприянню якомога ширшого розуміння важливості дбайливого ставлення до колег і шанобливої поведінки на роботі, що у свою чергу сприяє передачі досвіду і знань від більш досвідчених колег новопризначеним державним службовцям.

Таким чином, державна служба ФРН спрямовує свої дії на розвиток і збереження інституційної пам'яті шляхом передачі знань і досвіду співробітникам під час довготривалого випробувального періоду, надання службовцям можливостей для безперервного навчання протягом усієї кар'єри, розширення мобільної роботи, підняття організаційної культури в органах державної влади.

Список використаних джерел

1. У Німеччині бракує 185 тисяч держслужбовців. – Режим

доступу: https://zik.ua/zmi/dw/2018/01/03/u_nimechchyni_brakuie_185_tsyach_derzhsluzhbovtsiv_3217.

2. Anzahl der Beschäftigten im öffentlichen Dienst in Deutschland von 2004 bis 2016 (in 1.000). – URL: <https://de.statista.com/statistik/daten/studie/12910/umfrage/entwicklung-des-personalbestandes-im-oeffentlichen-dienst-in-deutschland/>

3. Bundesbeamtengesetz. – URL: http://www.gesetze-im-internet.de/bbg_2009/index.html

4. Das Projekt «Demografiesensibles Personalmanagement». – URL: https://www.verwaltung-innovativ.de/DE/Personal/Personalmanagement/demografiesensibles_personalmanagement_node.html

5. Maizière, O. Der öffentliche Dienst als attraktiver und moderner Arbeitgeber. – URL: http://www.demografie-portal.de/SharedDocs/Arbeitsgruppen/DE/2014/Ergebnisse/AG-F-Ergebnisbericht-2017.pdf?__blob=publicationFile&v=2

Вадим РАДЧЕНКО

здобувач кафедри права

та європейської інтеграції ДРІДУ НАДУ

СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО УПРАВЛІННЯ ПРОЦЕСАМИ КОМЕРЦІАЛІЗАЦІЇ ОБ'ЄКТІВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ В КРАЇНАХ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

У країнах Європейського Союзу розроблені і застосовуються різні схеми комерціалізації об'єктів інтелектуальної власності – від передачі прав власності на всю інтелектуальну власність, створену за рахунок державних коштів, до приватного сектору до системи, коли держава залишає за собою певні права власності і активно сприяє комерціалізації результатів наукових досліджень і розробок, які були створені за рахунок державного фінансування (Великобританія, Німеччина).

Питання використання результатів науково-технічної діяльності (передача і закріплення прав, розподіл доходів від використання тощо) в європейській практиці, як правило, регулюються спеціальним законодавством, яке постійно розвивається і вдосконалюється.

Основна тенденція в еволюції європейського законодавства полягає в лібералізації умов і розвитку стимулів для ефективного використання результатів науково-технічної діяльності.

Уніфікованого патентного законодавства в Європі не існує. Так, в Італії дослідник університету є власником патенту на винахід (університет отримує до 50 % прибутку від комерціалізації патенту), у Великобританії кожен університет має свої власні правила.

У багатьох розвинених країнах розроблені програми підтримки інновацій малих підприємств (Small Business Innovation Research Program –

SBIR) і передачі технологій малого бізнесу (Small Business Technology Transfer – STTR).

Варто також звернути увагу на порядок використання доходів від інтелектуальної власності в країнах ЄС. Ключовим питанням (з точки зору використання доходів від комерціалізації) є розподіл доходів від комерціалізації між основними учасниками, залученими в процес комерціалізації.

Слід зазначити, що з точки зору дослідницької організації доходи від ліцензування, продажу патентів є важливою, але не визначальною статтею доходів. Таким чином, ці види доходів грають в більшій мірі регулюючу функцію. Це пояснює той факт, що в країнах ЄС частка доходів від комерціалізації, що передається дослідникам, як правило, досить велика.

Існує ряд дуже успішних прикладів ліцензування, але більш ніж в 90% випадків витрати на реєстрацію і зміст патентів вище, ніж дохід від ліцензування. Виручка від діяльності, пов'язаної з правами на інтелектуальну власність, дуже важлива для окремого дослідника і інституту, але цей дохід рідко перевищує 5 % від загального доходу інституту. Контрактні дослідження і спільні з промисловістю проекти для державних дослідницьких організацій більш істотні, ніж дохід від ліцензування.

Системи управління рішеннями і результатами найбільш ефективні саме для певної країни і унікальні як продукт певних історичних, економічних умов і політичної волі. Проте, багато елементів системи управління багато в чому схожі і мають універсальне застосування з досить передбачуваною результативністю. Наприклад, у багатьох країнах ЄС діє гармонізує законодавство в галузі інноваційної діяльності в області фінансової, організаційної та правової підтримки та захисту інновацій, яке успішно може бути адаптоване в Україні.

Серед успішних рішень промислово розвинених країн ЄС в галузі управління інтелектуальною власністю, перспективними для освоєння на українському ґрунті, є:

- державне кредитування інноваційних компаній за пільговими ставками;
- державні гарантії для отримання банківських кредитів;
- розміщення державного замовлення на НДДКР стратегічно важливої продукції, включаючи соціальні замовлення, приватно-державне партнерство;
- пайова участь (фінансування) наукових досліджень (до 50%), розділ прибутку від роялті між державними НДІ, дослідником і посередником, наприклад, через бюро з комерціалізації / патентне бюро / офіс з трансферу технологій;
- податкові пільги (дохід від передачі технологій підлягає зниженому оподаткуванню);

– стимули в області інституційних вигод (бюджет, пов'язаний з результатами передачі технологій, державні «кар'єрні кредити» вченим і дослідникам);

– прискорена амортизація;

– експортно-імпорتنі квоти для підтримки конкурентоспроможності національного наукомісткого продукту;

– відстрочки зі сплати податків при інвестуванні у власні НДДКР [1].

В результаті впровадження перерахованих форм державної підтримки в країнах ЄС склався ефективний механізм розвитку національної інноваційної системи (НІС), яка ефективно об'єднала правове, економічне, бухгалтерське, технологічне та управлінське супроводження на основі приватно-державного партнерства (ПДП) [2] і вільної ринкової конкуренції в зрозумілому і логічно несуперечливому правовому полі. Саме нерозвиненість такого механізму в Україні є головною причиною її відставання в інноваційній сфері.

1. Лісабонська стратегія і метод «відкритої координації. 12 рекомендацій з розробки ефективної багаторівневої стратегії. – Париж: Notre Europe, 2004. – 248 с.

2. Public/Private Partnerships for Innovation: Policy Rationale, Trends and Issues. – Paris: OECD, 2003. – 180 p.

Ірина СЛАВЕТІНСЬКА-РОМАНЕСКУЛ

слухачка ДРІДУ НАДУ

МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ: ФЕДЕРАТИВНА РЕСПУБЛІКА НІМЕЧЧИНА

Модель місцевого самоврядування Німеччини, як і модель її політичного устрою в цілому, вважається однією з найефективніших у світі. Місцеве самоврядування Німеччини, вважають експерти, є одним із базових елементів суспільства і держави і успішно справляється з покладеними на нього завданнями.

Місцеве самоврядування в Німеччині – це питання компетенції суб'єкта федерації. Кожна федеральна земля має право вирішувати це питання по-своєму, а федеральний центр не має права втручатися в питання організації місцевого самоврядування. Таким чином, правова база для функціонування місцевого самоврядування – це закони федеральних земель. Єдиний законодавчий акт федерального рівня – це 28 стаття Основного закону, яка говорить, що громада має право на самоврядування, а держава зобов'язана це право надати.

Виходячи з цього, громади мають власні та делеговані зверху (у тому числі обов'язкові і добровільні) повноваження. До власних повноважень належать: постачання громадян водою, електроенергією,